

bewustzijn

Schemeren met hipste non

Ze wil anderen helpen om van het leven een kunstwerk te maken. De dominicanes Holkje van der Veer liet gistermiddag haar gehoor in Leeuwarden even bijtanken.

WIM SCHRIJVER

Het levensverhaal van Holkje van der Veer (54) spreekt tot de verbeelding. De 'vrijgevochten Fries-Amsterdamse doopsgezinde' agoge uit Nijmegen kwam voor een stage in het dominicanenklooster in Zwolle. De spiritualiteit sprak haar zo aan dat ze in 1996 besloot dominicanes te worden.

Dat is al bijzonder, maar slechts deel van het verhaal. Van der Veer is een 'marfanner', ze heeft het syndroom van Marfan, een aangeboren afwijking van het bindweefsel. „Ik leef in een afwijkend lichaam. Ik heb een kromme rug, armen en benen als slungelige staken en ben bijziend.”

Als kind leerde ze al dat ze ongewild altijd gezien werd. De oogarts leerde haar op een goede manier naar zichzelf te kijken. „Hij deed mij geloven dat ik een bijzonder kind was”, vertelde ze eens. „Een kind met een 'roeping'. Met mijn lichaam, mijn bestaan kan ik laten zien dat de natuur wonderlijk, verrassend en mooi kan zijn.”

„Ik weet hoe het is om in de 2 vier-

Holkje van der Veer: „Mijn leven is uitdrukking van een wonder.” FOTO HOGE NOORDEN/JACOB VAN ESSEN

kante meters van een bed te moeten leven.” Ze is 'oud' voor een 'marfanner'. „Ik ben mij bewust van de zegen dat ik besta.” Van der Veer, van wie vorig jaar bij Ten Have *Verlangen als antwoord* verscheen, verzorgt onder meer levenscursussen voor 'mensen met en bijzonder lichaam'. Maar ook anderen wil ze helpen van het leven 'een kunstwerk' te maken.

Van der Veer heeft om haar toegankelijke, makkelijke manier van

praten het etiket 'hipste non' gekregen; ze is ook de jongste dominicanes van het land, dat speelt ook mee. Ze haalt er haar schouders over op en wijst op haar hoge schoenen. „Ik zou heel hippe veterboots hebben, terwijl het gewoon orthopedische stapers zijn.”

Gisteren was ze in Leeuwarden om te spreken over bidden en hedendaagse spiritualiteit, op uitnodiging van de Doopsgezinde Gemeen-

te, die iedere week de Oergang opent, 'huis van bezinning en bezieling'. Zoals daar even kan worden bijgetankt, konden de vooral vrouwelijke bezoekers nu bij Van der Veer en door de zang en het pianospel van Elke ter Lindert 'op adem komen'.

Van der Veer was modern gekleed - lange broek, leren jasje. Haar witte habijt, die ze in het klooster draagt, hing achter haar aan de preekstoel. Mensen zijn op zoek naar een

'Neem de tijd om even niets te hoeven, om te verwijlen'

'sprankeltje God' in hun dagelijks bestaan, was de verklaring die Van der Veer zelf gaf voor de grote belangstelling voor kloosters. 'Haar' dominicanenklooster in Huissen trekt jaarlijks zo'n 22.000 bezoekers, die vaak heel verschillende achtergronden hebben. „Een gemêleerd zootje”, typeerde ze.

De centrale vraag die in het leven om een antwoord schreeuwt is: „Hoe kan ik iemand zijn die zichzelf aanvaardt?” Daar begint alles mee, zo zei ze. Wie op zoek wil naar een antwoord, zal zich daarvoor moeten vrijmaken. In het drukke bestaan vol afleiding komt het erop aan tijd en aandacht aan jezelf te besteden. „Ga het avontuur aan dat de stilte heet.”

Nee, daarvoor hoeft je niet naar een klooster, aldus de dominicanes. Ter illustratie vertelde ze hoe haar Friese ouders geregeld in de huiskamer 'schemerden'. Terwijl het donker werd, namen ze geen boek of handwerk ter hand en deden geen licht aan, ze zaten in een stille kamer 'niets te doen'. „Neem de tijd om even niets te hoeven, om te verwijlen.”

Met de bezoekers nam Van der Veer de negen gebedshoudingen van Dominicus door. De eerste is het buigen van het hoofd. Uit dankbaarheid. Waarvoor? „Mijn leven is uitdrukking van een wonder. Een wonder dat ik liefde noem.”